

Brusel 29. května 2018
(OR. en)

9498/18

**Interinstitucionální spis:
2018/0169 (COD)**

ENV 360
SAN 169
CONSOM 160
AGRI 254
CODEC 890

NÁVRH

Odesílatel:	Jordi AYET PUIGARNAU, ředitel, za generálního tajemníka Evropské komise
Datum přijetí:	28. května 2018
Příjemce:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, generální tajemník Rady Evropské unie
Č. dok. Komise:	COM(2018) 337 final
Předmět:	Návrh NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY o minimálních požadavcích na opětovné využívání vody

Delegace naleznou v příloze dokument COM(2018) 337 final.

Příloha: COM(2018) 337 final

EVROPSKÁ
KOMISE

V Bruselu dne 28.5.2018
COM(2018) 337 final

2018/0169 (COD)

Návrh

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY

o minimálních požadavcích na opětovné využívání vody

(Text s významem pro EHP)

{SEC(2018) 249 final} - {SWD(2018) 249 final} - {SWD(2018) 250 final}

ODŮVODNĚNÍ

1. SOUVISLOSTI NÁVRHU

• Odůvodnění a cíle návrhu

Voda je v EU omezený zdroj a třetina území EU se potýká s nedostatkem vody. Rostoucí potřeby obyvatelstva a změna klimatu způsobí, že dostupnost vody v dostatečném množství a kvalitě bude v Evropě v budoucnu stále větší problém. Nadměrný odběr vody, zejména pro zavlažování v zemědělství¹, ale také pro průmyslové využití a rozvoj měst je jednou z hlavních hrozeb pro vodní prostředí EU, přičemž dostupnost vody vhodné kvality je kritickou podmínkou pro růst hospodářských odvětví závislých na vodě a společnosti obecně. Celkové dopady sucha z roku 2003 na hospodářství se odhadují na minimálně 8,7 miliardy EUR (týká se to zejména středomořských zemí, Francie a Spojeného království), měřeno jako odhad ztrát přímo vyplývajících ze sucha (EK, 2007). Závažný hospodářský dopad mohou mít také okamžité důsledky sucha, jako jsou škody způsobené v zemědělství a na infrastruktuře, jakož i méně přímé důsledky, jako je neochota investovat do ohrožené oblasti.

V důsledku změny klimatu se v posledních 30 letech drasticky zvýšila frekvence a intenzita období sucha a škody jimi způsobené na životním prostředí a v hospodářství: mezi lety 1976 a 2006 vzrostl počet oblastí a lidí postižených suchem o téměř 20 % a celkové náklady na sucho dosáhly 100 miliard EUR (EK, 2012). Blíže ilustrovat rozsah hospodářské ztráty může sucho z léta 2017; pouze italské farmářské odvětví odhadovalo ztráty na 2 miliardy EUR². Očekává se, že tento trend bude pokračovat, přičemž nedostatek vody se nebude nadále omezovat jen na několik míst v Evropě, ale stane se problémem v celé EU a bude mít významné dopady na životní prostředí a na hospodářství. To může zase ovlivnit konkurenceschopnost a efektivní fungování vnitřního trhu. Aby bylo možné na tento problém reagovat, je třeba efektivněji hospodařit s evropskými vodními zdroji. Sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě o řešení problému nedostatku vody a sucha v Evropské unii³ stanoví hierarchii opatření, jež by měly členské státy zvážit při řešení nedostatku vody a sucha, přičemž zdůrazňuje, že prioritou se musí stát úspory vody a že je třeba zkoumat všechny možnosti, jak zlepšit efektivní využívání vody. V rámci integrovaného přístupu k řízení vodohospodářství poskytuje vedle úspor vody vyčištěná odpadní voda z čistíren městských odpadních vod spolehlivý alternativní zdroj vody pro různé účely. Z nich má zavlažování v zemědělství největší potenciál většího odběru opětovně využití vody a příspěvek ke zmírnění nedostatku vody v Evropě. Opětovné využití vyčištěné odpadní vody má zásadě menší dopad na životní prostředí než například převádění vod nebo odsolování a nabízí nejrozumnější environmentální, ekonomické a sociální výhody. Navíc prodlužuje životní cyklus vody, čímž pomáhá zachovávat vodní zdroje a je plně v souladu s cíli oběhového hospodářství. Přestože opětovné využívání vody by v EU pochopitelně nikdy samo o sobě nedokázalo vyřešit problémy s nedostatkem vody, je dnes opětovné využití vody hluboko pod svými možnostmi, přičemž v jednotlivých členských státech je praxe velice různorodá.

Hlavním cílem je přispět ke zmírnění nedostatku vody v celé EU v souvislosti s přizpůsobením se změně klimatu, a to zvýšením opětovného využití vody, zejména pro zavlažování v zemědělství, kdykoliv to bude vhodné a nákladově efektivní, při současném zachování vysoké úrovně ochrany veřejného zdraví a životního prostředí. Stanovení

¹ Celkově představuje zhruba čtvrtinu veškerého odběru sladké vody. Odběr pro zavlažování činí přibližně 60 % celkového odběru sladké vody v jižní a jihovýchodní Evropě a až 80 % v některých oblastech povodí.

² <http://www.bbc.com/news/world-europe-40803619>

³ KOM(2007) 414.

harmonizovaných minimálních požadavků (zejména klíčových parametrů u referenčních patogenů) na kvalitu recyklované odpadní vody a monitorování společně s harmonizovanými úkoly v oblasti řízení rizik by zajistilo rovné podmínky pro ty, kdo se zapojují do opětovného využití vody, i pro ty, jichž se dotýká, zabránilo by potenciálním překážkám ve volném pohybu zemědělských produktů zavlažovaných recyklovanou odpadní vodou, zajistilo ochranu zdraví a životního prostředí a zvýšilo tak rovněž důvěru v opětovné využívání vody. Odhaduje se, že navrhovaný nástroj by mohl vést k opětovnému využití vody k zavlažování v zemědělství v množství 6,6 miliardy m³ ročně oproti 1,7 miliardy m³ ročně bez existence právního rámce EU. Při opětovném využití více než 50 % celkového objemu vody, která je teoreticky dostupná pro zavlažování z čistíren odpadních vod v EU, by se ušetřilo více než 5 % přímého odběru z vodních toků a podzemních vod, což by celkově vedlo ke snížení nedostatku vody o více než 5 %. Současná opatření by přispěla ke zmírnění nedostatku vody v místech, kde se s ním již dnes v EU potýkají, a také motivovala provozovatele a farmáře, aby se připravili, i v těch částech EU, v nichž se nedostatek vody bude ve zvýšeném rozsahu projevovat v nadcházejících letech a desetiletích.

Nutnost řešit tento problém na úrovni EU byla potvrzena ve sdělení Komise z roku 2012 „**Plán na ochranu vodních zdrojů Evropy**“ (COM(2012) 673). Závěr **kontroly efektivity politiky EU na ochranu sladké vody** (SWD(2012) 393) zveřejněné v listopadu 2012 jako základní součást tohoto plánu zněl, že „**je třeba dále využívat alternativní možnosti zásobování vodou s nízkým dopadem na životní prostředí, aby bylo možné řešit nedostatek vody**“. Ve sdělení Komise „Uzavření cyklu – akční plán EU pro oběhové hospodářství“ (COM(2015) 614) byla uvedena řada opatření na podporu opětovného využívání vody, včetně vypracování legislativního návrhu na minimální požadavky na opětovné využití vody k zavlažování a doplňování podzemních vod. Tento návrh byl zařazen do pracovního programu Evropské komise na období 2017 a 2018, neboť přispívá k politickým prioritám stanoveným Komisí na podporu více oběhového hospodářství. Kromě toho může doplňovat plánovanou budoucí modernizaci společné zemědělské politiky.⁴ Konečně, návrh nařízení přispívá k provádění cílů v oblasti udržitelného rozvoje ze strany EU, konkrétně pak k plnění cíle 6, který se týká čisté vody a sanitačních zařízení a stanoví úkol výrazného zvýšení recyklace a opětovného využívání bezpečné vody na celém světě do roku 2030.

Záměr řešit opětovné využití vody formou nového legislativního návrhu přijala se zájmem **Rada** ve svých závěrech ke sdělení Komise o plánu a oběhovém hospodářství i ve svých závěrech k udržitelnému hospodaření s vodou (11902/16). Kromě toho **Evropský parlament** ve svém usnesení ze září 2015 o opatřeních navazujících na evropskou občanskou iniciativu týkající se práva na vodu („Right2Water“) a **Výbor regionů** ve svém stanovisku z prosince 2016 „Účinný systém nakládání s vodou: přístup k inovačním řešením“ vybízely Komisi, aby vypracovala legislativní rámec pro opětovné využívání vody.

- **Soulad s platnými předpisy v této oblasti politiky**

V současnosti je opětovné využití vody již uvedeno a doporučováno v ustanoveních dvou stávajících nástrojů EU, které však **nestanoví přesné podmínky** pro opětovné využití vody:

- **rámcová směrnice o vodě** (2000/60/ES): v části B přílohy VI směrnice se uvádí, že opětovné využívání vody je jedním z možných doplňkových opatření;

⁴ V této souvislosti je třeba podotknout, že pracovní dokument útvarů Komise k zemědělství a udržitelnému nakládání s vodou v EU (SWD(2017) 153 final) se zmiňuje o opětovném využívání vody jako o jednom z řady opatření, které má potenciál snížit negativní dopady spojené s nadměrným odběrem.

- **směrnice o čištění městských odpadních vod (91/271/EHS):** v článku 12 stanoví jako součást podmínky pro vypouštění odpadních vod, že *„kdykoli je to vhodné, měly by být vyčištěné odpadní vody znovu použity. Způsoby zneškodňování musí minimalizovat nepříznivé účinky na životní prostředí.“*

V rámcové směrnici o vodě je řešení nedostatku vody jedním z klíčových aspektů nakládání s vodou. Tento právní předpis stanoví mimo jiné ústřední úkol dosáhnout dobrého stavu evropských vod do roku 2015. Požaduje, aby členské státy charakterizovaly stav svých vod z hlediska zatížení lidskými činnostmi a aby stanovily „programy opatření“ k dosažení cíle dobrého stavu. Tyto programy jsou součástí plánů povodí, které mají být každých 6 let revidovány a předkládány Evropské komisi. V roce 2007 bylo v politice EU k řešení problému nedostatku vody a sucha (COM(2007) 414) rozpracováno začlenění plánování opatření k řešení nedostatku vody do plánů povodí, včetně využívání vhodných cenových nástrojů u dodávek vody a ekologických požadavků na vodní toky. Byla zde vysvětlena hierarchie opatření, jež by měly členské státy zvažovat při řešení nedostatku vody a řešení sucha, přičemž prioritu měly úspory vody a opatření v oblasti jejího efektivního využívání, zatímco další infrastruktura pro dodávky vody měla být zvažována jako možnost pouze v případě, že již byly vyčerpány jiné možnosti. Návrh nařízení o opětovném využívání vody má být zvažován v rámci takového integrovaného přístupu k nakládání s vodou. Kromě toho návrh nařízení doplní směrnici o čištění městských odpadních vod.

Návrh nařízení by doplnil, ale nesnižoval příslušnou úroveň ochrany životního prostředí a byl by v souladu se stávajícím právním rámcem EU v oblasti vody, který tvoří:

- rámcová směrnice o vodě, směrnice o ochraně podzemních vod, směrnice o normách kvality životního prostředí, směrnice o čištění městských odpadních vod, směrnice o kalcii z čistíren odpadních vod, rámcová směrnice o odpadech, nařízení o registraci, hodnocení, povolování a omezování chemických látek a směrnice o nitrátech,
- bezpečnost potravin, zejména nařízení o hygieně potravin.

• **Soulad s ostatními politikami Unie**

Obecný cíl návrhu je plně v souladu se 7. akčním programem pro životní prostředí⁵ a na globální úrovni s Agendou OSN pro udržitelný rozvoj 2030 i s plněním cíle udržitelného

⁵ Všeobecný akční program Unie pro životní prostředí na období do roku 2020 (rozhodnutí č. 1386/2013/EU) a zejména tyto jeho cíle:

- „*Chránit, zachovávat a rozvíjet přírodní bohatství Unie*“ pomocí opatření zajišťujících, aby do roku 2020:
 - b) byl významně zmírněn dopad tlaků na brakické, pobřežní a sladké vody (včetně povrchových a podzemních vod) s cílem dosáhnout dobrého stavu podle rámcové směrnice o vodách nebo tento stav udržet či zlepšit;
 - f) byl koloběh živin (dusíku a fosforu) řízen udržitelnějším způsobem a na základě účinnějšího využívání zdrojů;
- „*Změnit Unii v zelené a konkurenceschopné nízkouhlíkové hospodářství účinně využívající zdroje*“ pomocí opatření zajišťujících, aby do roku 2020:
 - b) byl výrazně snížen celkový dopad na životní prostředí ve všech hlavních odvětvích hospodářství Unie a aby byly účinněji využívány zdroje a budou zavedeny metody porovnávání a měření. Zároveň by měly být zavedeny tržní pobídky a pobídky v rámci politik, jež podporují investice podniků do účinného využívání zdrojů, a současně stimulován zelený růst prostřednictvím inovativních opatření;
 - c) strukturální změny ve výrobě, technologii a inovacích a rovněž modely spotřeby a životního stylu snížily celkový dopad výroby a spotřeby na životní prostředí, zejména v odvětví potravinářství, bydlení a mobility.

rozvoje číslo 6 „Zajistit přístup k vodě a sanitačním zařízením pro všechny“, zejména pokud jde o tyto dva cíle:

- Do roku 2030 zlepšit kvalitu vody snížením jejího znečišťování, eliminací vypouštění nečištěných odpadních vod a minimalizací vypouštění nebezpečných chemických látek do vody, snížit na polovinu podíl znečištěných odpadních vod a podstatně zvýšit recyklaci a bezpečné opětovné využívání vody v celosvětovém měřítku;
- do roku 2030 podstatně zvýšit efektivitu využívání vody ve všech odvětvích a zajistit udržitelný odběr a dodávky pitné vody tak, aby byl vyřešen nedostatek vody a podstatně se snížil počet lidí trpících jejím nedostatkem.

Návrh by přispěl k provádění několika dalších politik EU, zejména politiky přizpůsobování se změně klimatu a předcházení katastrofám a stěžejní evropské iniciativy účinnějšího využívání zdrojů v rámci strategie Evropa 2020.

2. PRÁVNÍ ZÁKLAD, SUBSIDIARITA A PROPORCIONALITA

• Právní základ

Návrh vychází z čl. 192 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie (původní článek 175 Smlouvy o založení Evropského společenství), neboť hlavním cílem je zachovat, chránit a zlepšit kvalitu životního prostředí; chránit zdraví lidí, přispívat k uvažlivému a racionálnímu využívání přírodních zdrojů a podporovat opatření na mezinárodní úrovni v zájmu řešení regionálních nebo celosvětových environmentálních problémů, a zejména v zájmu boje proti změně klimatu. Očekává se také, že návrh bude přispívat k fungování vnitřního trhu.

• Subsidiarita (u nevýlučné pravomoci)

EU má s členskými státy sdílenou pravomoc regulovat životní prostředí a zdraví v oblasti vody. To znamená, že EU může přijímat právní předpisy, pouze pokud to umožňují Smlouvy, a po patřičném zvážení zásad nezbytnosti, subsidiarity a proporcionality.

Cíle tohoto nařízení, a to ochrana životního prostředí a zdraví lidí před škodlivými účinky jakékoli kontaminace recyklované odpadní vody, budou dosaženy stanovením minimálních požadavků na kvalitu vody, monitorováním a preventivními opatřeními a klíčovými úkoly v oblasti řízení rizik na úrovni Unie.

Pokud jde o ochranu životního prostředí, jsou opatření ve vodohospodářství na úrovni EU odůvodněna také proto, že povodí EU jsou z 60 % mezinárodní a sdílí je od 2 do 19 zemí (Dunaj); opatření přijaté jedním nebo několika členskými státy proto není dostatečné, například v souvislosti s kvantitativními aspekty vodohospodářství a přeshraničním znečištěním vod. Kromě toho, kdyby členské státy jednaly individuálně, je pravděpodobné, že by technické překážky v oblasti opětovného využití vody a s tím spojené náklady byly zbytečně vysoké.

Intervence EU v oblasti opětovného využívání vody pro zavlažování v zemědělství je odůvodněná, aby se zabránilo situaci, kdy by různé požadavky v jednotlivých jurisdikcích negativně ovlivňovaly rovné podmínky (např. mezi farmáři a pěstiteli) a představovaly překážky pro vnitřní trh, zejména pro trh primárních zemědělských produktů. Dále mohou být různé požadavky využity jako argument pro omezení dovozu potravinářských výrobků z členských států, u nichž je podezření, že mají nižší požadavky, kdy příkladem může být

epidemie E. coli roce 2011⁶. Současný stav nezaručuje rovné podmínky mezi producenty potravin v různých zemích; současný regulační rámec EU zatím neřeší zvláštní postupy u zemědělských produktů zavlažovaných vyčištěnou odpadní vodou. Řešení těchto překážek na úrovni EU je přiměřenou reakcí zohledňující politiky EU v oblasti bezpečnosti potravin, zdraví, zemědělství, klimatu a energií.

Opatření na úrovni EU jsou dále odůvodněna tím, že různé a měnící se požadavky v jednotlivých jurisdikcích představují překážku vytvoření rovných podmínek pro investice do inovací a pro opětovné využívání vody. Není pravděpodobné, že by vnitrostátní regulátoři dokázali koordinovat harmonizaci svých regulačních požadavků, neboť počet dotčených členských států je příliš velký a dále se zvyšuje.

- **Proporcionalita**

Navrhované nařízení o minimálních požadavcích na opětovné využívání vody, zejména při zavlažování v zemědělství, v kombinaci s dalšími neregulačními opatřeními, jež jsou uvedena v akčním plánu pro oběhové hospodářství, je přiměřenou reakcí na cíl podporovat rozvoj bezpečného opětovného využívání vyčištěné odpadní vody. Nejde nad rámec toho, co je nezbytné pro dosažení stanoveného cíle. Důležitá výsada členských států rozhodovat, nakolik bude podporováno opětovné využívání vody, zůstává nedotčena.

Vyčištěná odpadní voda může být využita pro celou řadu účelů. Ve sdělení z roku 2015 „Uzavření cyklu – akční plán EU pro oběhové hospodářství“ (COM(2015) 614) a v posouzení dopadu bylo zavlažování v zemědělství uvedeno jako hlavní potenciální zdroj poptávky po znovu využití vodě, neboť má největší potenciál z hlediska vyššího využití, zmírnění nedostatku vody a relevance pro EU.

- **Volba nástroje**

Při posuzování dopadu tohoto návrhu byla zvažována celá škála právních nástrojů, a to novelizace jedné ze stávajících směrnic, nová směrnice nebo nařízení, případně pokyny.

Při zvažování nového právního předpisu o opětovném využívání vody bylo jednou z možností novelizovat stávající rámec, v němž je opětovné využití vody již zmiňováno, a to směrnicí o čištění městských odpadních vod. Novelizovaná nebo nová směrnice by však vyžadovala provedení ve vnitrostátním právu všech členských států. Přestože je opětovné využívání vody jistě slibnou možností pro mnoho členských států, je třeba vzít v úvahu, že v současnosti má pouze 6 členských států (Kypr, Řecko, Španělsko, Francie, Itálie a Portugalsko) stanoveny požadavky na opětovné využití vody (v legislativě nebo ve vnitrostátních neregulačních normách). Novelizovaná nebo nová směrnice by předpokládala provedení ve vnitrostátním právu všech členských států a nutně by ponechávala flexibilitu při provádění požadavků. Sice by to umožňovalo zohlednit rozdíly v EU, ale představovalo by to závažné omezení pro splnění cílů, zejména pokud jde o minimální harmonizaci požadavků na recyklovanou odpadní vodu a metodiku řízení rizik, jakož i stanovení společných rovných podmínek. Toto omezení bylo již zjištěno v posouzení dopadu „Plánu na ochranu vodních zdrojů Evropy“, v

⁶ Příkladem takové situace je epidemie E. coli, která v roce 2011 postihla 16 zemí v Evropě a Severní Americe a při níž bylo v Německu hlášeno více než 4 000 případů a 53 úmrtí. Epidemie byla údajně způsobena okurkami zavlažovanými vyčištěnou odpadní vodou, které byly dovezeny ze Španělska, a několik členských států, mezi něž patřily Rakousko, Belgie, Česká republika, Dánsko, Německo a Spojené království, zastavilo nebo omezilo dovoz španělských produktů z obavy, že byly při zavlažování kontaminovány. Později se potvrdilo, že zdrojem kontaminace E. coli nebyly okurky, ale spíše naklíčená semena z německé farmy, přičemž tato semena pískavice pocházela z Egypta. Odhadem stála tato událost Španělsko 200 milionů EUR týdně, neboť byly rušeny objednávky, což ve vegetačním období 2010–2011 přispělo ke snížení zemědělských výnosů v regionu Murcia o 11,3 %. Tato událost také odrazuje od investic do zpracování potravinářských produktů zavlažovaných opětovně využitou vodou.

němž bylo nakonec jako jediná možnost regulační politiky podrobně posuzováno nařízení. Možnosti přizpůsobení lokálním podmínkám, což se zdá být hlavním argumentem pro směrnici nebo novelizaci směrnice, lze dosáhnout i jinými nástroji, a to navrhovaným zavedením společného řízení rizik.

Pokud jde o formu právního nástroje, v posouzení dopadu se uvádí, že směrnice i nařízení by mohly být vhodné nástroje, přičemž každý z nich má své výhody a nevýhody. Nařízení by bylo vhodnější z hlediska aktivizační povahy této iniciativy, zejména v těch členských státech, kde je opětovné využívání vody považováno za užitečné nebo kde existují silné podnikatelské zájmy rozvíjet technologie na opětovné využití vody. Směrnice může umožňovat snazší flexibilitu z hlediska stanovování přísnějších vnitrostátních požadavků, přičemž však klade na všechny členské státy větší zátěž spojenou s provedením ve vnitrostátním právu, přestože v současnosti není ve všech z nich opětovné využívání vody relevantní.

Nakonec bylo jako nejvhodnější právní nástroj pro dosažení cílů vybráno nařízení, a to z těchto důvodů:

- Bude přímo použitelné pro hospodářské subjekty (vedle členských států), čímž bude stimulováno zavádění na trh, a to potenciálně i v těch členských státech, které v současnosti nečelí problému nedostatku vody, ale v nichž se vyrábějí vhodné „zelené“ technologie. Mohlo by to mít pozitivní dopad na výzkum a inovace, jakož i na vznik optimálních technologií a nových obchodních příležitostí na vnitřním trhu.
- Nařízení by vstoupilo v platnost mnohem rychleji než jakákoli potenciální budoucí novelizace směrnice o čištění městských odpadních vod (u níž je dokončení probíhajícího hodnocení naplánováno na rok 2019; případný další legislativní návrh na novelizaci by byl možný až po procesu posouzení dopadu), tudíž by se urychlilo splnění hlavního cíle, kterým je řešení nedostatku vody.

3. VÝSLEDKY HODNOCENÍ EX-POST, KONZULTACÍ SE ZÚČASTNĚNÝMI STRANAMI A POSOUZENÍ DOPADŮ

- **Hodnocení ex post / kontrola účelnosti platných právních předpisů**

Nutnost řešit tento problém na úrovni EU byla potvrzena ve sdělení Komise z roku 2012 „**Plán na ochranu vodních zdrojů Evropy**“ (COM(2012) 673). **Kontrola efektivity politiky EU na ochranu sladké vody** (SWD(2012) 393) zveřejněná v listopadu 2012 jako základní součást tohoto plánu posuzovala provádění opatření jak v oblasti životního prostředí, tak i v jiných oblastech politiky při plnění cílů, které již byly schváleny v souvislosti s politikou v oblasti vody. Určila také hlavní nedostatky, které je třeba odstranit, aby mohly být efektivněji plněny cíle v oblasti životního prostředí. V souvislosti s opětovným využíváním odpadní vody zněl závěr kontroly efektivity, že „**je třeba dále využívat alternativní možnosti zásobování vodou s nízkým dopadem na životní prostředí, aby bylo možné řešit nedostatek vody**“.

- **Konzultace se zúčastněnými stranami**

Proces konzultace o možné nové iniciativě EU týkající se opětovného využívání vody byl zahájen v roce 2012 a pokračoval v různých formách, jak organizovaně, tak i *ad hoc*, až do července 2017. Realizace strategie konzultování zahrnovala sběr a analýzu vstupů od velkého počtu účastníků, jakož i dvě veřejné konzultace on-line.

[První internetová veřejná konzultace probíhala od 30. července do 7. listopadu 2014](#) a bylo při ní předloženo 506 příspěvků. [Druhá internetová veřejná konzultace probíhala od 28. října](#)

[2016 do 27. ledna 2017](#) a zaměřovala se na podrobnější možnosti politiky stanovení minimálních požadavků pro opětovné využívání vody pro zavlažování a obnovení zásob podzemních vod. Celkem bylo předloženo 344 příspěvků. Při on-line veřejných konzultacích v roce 2016 a 2014 se 60 % až 80 % všech respondentů vyslovalo ve prospěch regulačního rámce EU. Kromě toho považovalo více než 80 % respondentů v on-line veřejné konzultaci, která se konala v roce 2014, právně závazná minimální pravidla EU za účinný nástroj, jak zajistit bezpečnost způsobů opětovného využívání vody z hlediska ochrany životního prostředí a zdraví. Respondenti, kteří jsou většinou pro nástroj v podobě nařízení EU, jsou v obou případech zástupci soukromých společností, z odvětví sanitace, pitné vody, potravinářství a životního prostředí anebo z jižních členských států EU.

Respondenti si dobře uvědomují výhody opětovného využívání vody pro zavlažování nebo obnovování zásob podzemních vod s ohledem na dostupnost vodních zdrojů v souvislosti s nedostatkem vody, neudržitelným čerpáním vody a změnou klimatu (poznatky od více než 70 % respondentů nejrůznějších kategorií). Velký počet respondentů také vnímá potenciální příspěvek opětovného využívání vody ke kvalitě vodních ploch prostřednictvím ochrany podzemních vod před zasolováním. Navíc je opětovné využívání vody vnímáno také řadou respondentů jako prostředek pro zefektivnění využívání zdrojů, podporu inovací a příspěvek k fertilizaci půdy, i když byly tyto výhody v porovnání s předchozími považovány za menší.

Na druhé straně respondenti vnímají jako přínosy opětovného využívání vody mnohem méně úspory nákladů pro úřady, vyšší výnosy nebo úspory energie a uhlíku. Analýza podle kategorií respondentů zejména ukazuje, že země, které pravidelně zažívají nedostatek vody, a jižní členské státy EU vnímají výnosy výrazně více a považují je za větší než jiné kategorie respondentů. Velká shoda ohledně těchto přínosů je zjišťována mezi respondenty z odvětví sanitace, pitné vody, ochrany životního prostředí a z hospodářských odvětví.

Respondenti se celkově shodují na bezpečnosti opětovného využívání vody v porovnání s vodou z řek, neboť téměř 70 % respondentů považuje opětovně využitou vodu přinejmenším za stejně bezpečnou. Respondenti z jižních členských států EU a ze zemí, které pravidelně čelí nedostatku vody, jeví výrazně větší tendenci považovat opětovně využitou vodu jak pro zavlažování, tak i pro doplňování zásob podzemních vod za přinejmenším stejně bezpečnou jako alternativní zdroje (řeky nebo podzemní vody) než respondenti z východních a severních členských států EU, kteří opětovně využitou vodu považují ve stejných podílech spíše za méně bezpečnou. Respondenti ze soukromých společností vykazují zdaleka nejpozitivnější vnímání bezpečnosti opětovně využitě vody v porovnání s jinými druhy organizací, přičemž je třeba vzít v úvahu, že působí z 68 % v odvětvích pitné vody a sanitace.

Jednotlivé příspěvky od oslovených účastníků⁷ jsou shrnuty v příloze II – Souhrnná zpráva o konzultacích ke zprávě o posouzení dopadu. Předložené vstupy a zjištění byly využity při posuzování dopadu a aktualizaci odborných podkladů pro tento návrh (zpráva JRC v příloze 7 zprávy o posouzení dopadu) a dále byly využity pro informování při procesu rozhodování v souvislosti s návrhem nařízení o opětovném využívání vody na úrovni EU.

Konzultace s odborníky v členských státech a organizacemi zúčastněných stran

Konzultace proběhla v rámci společné prováděcí strategie k provádění rámcové směrnice o vodě. Opětovné využívání vody bylo projednáváno na šesti jednáních bývalé pracovní skupiny k programům opatření (září a listopad 2013, březen a říjen 2014, březen a říjen 2015). Do pracovního programu společné prováděcí strategie na období let 2016–2018 byla zařazena

⁷

<http://ec.europa.eu/environment/water/reuse.htm>

aktivita věnovaná opětovnému využívání vody, která doplňuje přípravu souvisejících opatření, a byla pravidelně projednávána.⁸

- **Sběr údajů a využití výsledků odborných konzultací**

Návrh právního předpisu i posouzení dopadu vychází z velkého množství podkladových materiálů, jejichž seznam je uveden v pracovním dokumentu útvarů Komise Posouzení dopadu. Hlavními informačními zdroji pro posouzení dopadu návrhu nařízení bylo posouzení dopadu k plánu z roku 2012 a následné podkladové studie, jakož i odborné východisko vypracované Společným výzkumným střediskem (minimální požadavky na kvalitu) společně s hydrologickým modelem připraveným JRC. Kromě toho byly posuzovány specifické aspekty, a to dopady na inovace a teritoriální dopady.

Pro účely vypracování tohoto návrhu provedlo Společné výzkumné středisko jako první krok revizi dostupných vědeckých, technických a právních poznatků o opětovném využívání vody při zavlažování v zemědělství a doplňování zásob podzemních vod. Dokumenty, z nichž se vycházelo při vypracování návrhu minimálních požadavků na kvalitu, zahrnovaly:

- regulační rámec o ochraně zdraví a životního prostředí na úrovni EU;
- právní předpisy členských států o opětovném využívání vody a vydané pokyny, jakož i zkušenosti se systémy opětovného využívání vody;
- celosvětové referenční pokyny a předpisy pro opětovné využívání vody;
- další vědecké odkazy považované za relevantní pro toto téma.

V průběhu přípravy vědeckých podkladů pro tento návrh využívalo Společné výzkumné středisko konzultace v několika úrovních. V první úrovni požádalo JRC skupinu vybraných odborníků z akademické sféry, vodohospodářství a Světové zdravotnické organizace o jejich poznatky a připomínky k přípravě dokumentu. Ve druhé úrovni byly formálně informovány členské státy prostřednictvím *ad hoc* skupiny pro opětovné využívání vody, kdy JRC představilo při třech příležitostech příslušné verze. Byly zadokumentovány písemné připomínky členských států a rozeslány odpovědi JRC. Kromě toho představilo JRC při několika veřejných akcích a vědeckých zasedáních postup práce. Tyto prezentace zahrnovaly mimo jiné skupinu pro vodu při Evropském parlamentu, akční skupinu EIP pro opětovné využívání vody, 11. mezinárodní konferenci IWA o recyklaci a opětovném využívání vody a akci COST NEREUS o nových a nově se objevujících problémech a příležitostech v oblasti opětovného využití odpadní vody. Vzhledem k citlivosti zdravotních a environmentálních aspektů a důvěře veřejnosti v opětovné využívání vody byly požádány o vědecká stanoviska nezávislý Vědecký výbor pro zdravotní a environmentální rizika (SCHEER) a Evropský úřad pro bezpečnost potravin (EFSA) a jejich stanoviska pak byla vzata v úvahu při zpracování finální verze dokumentu, případně bylo uvedeno odůvodnění, pokud tato stanoviska nebyla zohledněna. Byli konzultováni odborníci, jejichž příspěvky jsou hluboce ceněny a kteří v průběhu celého procesu poskytovali připomínky a vstupy v důležité diskuzi o dokumentu.

⁸ Byly shromážděny informace o stavu opětovného využívání vody v členských státech EU a účastníci byli vyzváni, aby předložili své připomínky k návrhům studií vypracovaných konzultanty jako podklady pro hodnocení dopadů. Generální ředitelství pro životní prostředí a Společné výzkumné středisko uspořádaly v červnu 2015 odborné pracovní setkání k možným minimálním požadavkům na kvalitu opětovně využívané vody na úrovni EU. Setkání se konala v březnu 2016, říjnu 2016 a červnu 2017 za účelem projednání návrhů technické zprávy JRC. Rovněž byly představeny návrhy jednotlivých částí posouzení dopadu, aby bylo možné shromáždit připomínky a doplňující informace. Dále byly konzultovány expertní skupiny ke směrnici o ochraně podzemních vod, směrnici o normách kvality životního prostředí, směrnici o čištění městských odpadních vod a směrnici o pitné vodě.

Všechny podkladové studie a technická zpráva JRC jsou k dispozici na <http://ec.europa.eu/environment/water/reuse.htm>.

• **Posouzení dopadů**

Návrh vychází z posouzení dopadu, k němuž vydal Výbor pro kontrolu regulace dne 19. ledna 2018 kladné stanovisko s výhradami⁹ (předtím bylo dne 27. října 2017 vydáno záporné stanovisko). Problémy, na něž upozornil Výbor pro kontrolu regulace, byly řešeny v revidované verzi pracovního dokumentu útvarů Komise Posouzení dopadu, v němž je zvláštní kapitola věnovaná popisu změn provedených po vydání stanoviska Výboru pro kontrolu regulace (příloha 1 zprávy o posouzení dopadu – procedurální informace).

Na základě Plánu na ochranu vodních zdrojů Evropy, kontroly efektivity politiky EU na ochranu sladké vody, podkladových studií a konzultací s účastníky byla vypracována řada možností v oblasti politiky na řešení zjištěného problému a jeho základních příčin. V posouzení dopadu byly jednotlivé možnosti hodnoceny s ohledem na jejich potenciál a účelnost pro dosažení zastřešujícího cíle nařízení, kterým je řešit nedostatek vody formou opětovného využívání vody při současném zajištění ochrany životního prostředí a zdraví lidí. U doplňování zásob podzemních vod ukázala analýza provedená v posouzení dopadu, že regulační opatření EU není přiměřené vzhledem k silnému lokálnímu rozměru. Podrobnosti o výsledku těchto analýz jsou uvedeny ve studii o posouzení dopadu a v pracovním dokumentu útvarů Komise Posouzení dopadu.

Tři posuzované možnosti politiky zahrnují 1) **právní nástroj** zajišťující bezpečnost zemědělských produktů „**univerzálně**“ (jsou stanoveny nejpřísnější minimální požadavky bez ohledu na kategorii potravinářské plodiny a způsob zavlažování) a ochranu veřejného zdraví a životního prostředí na místní úrovni (hlavní úkoly v oblasti řízení rizik), 2) **právní nástroj** zajišťující bezpečnost zemědělských produktů „**jednoúčelově**“ (minimální požadavky jsou stanoveny podle kategorie potravinářské plodiny a způsobu zavlažování) a ochranu veřejného zdraví a životního prostředí na místní úrovni (hlavní úkoly v oblasti řízení rizik) a 3) **pokyny** pro bezpečnost zemědělských produktů využívající „**jednoúčelový**“ přístup (minimální požadavky jsou stanoveny podle kategorie potravinářské plodiny a způsobu zavlažování) a ochranu veřejného zdraví a životního prostředí na místní úrovni (hlavní úkoly v oblasti řízení rizik). U možnosti 1) a 2) by byl právní nástroj doprovázen pokynem k provádění hlavních úkolů v oblasti řízení rizik, který by byl vypracován společně s členskými státy.

Zavlažování v zemědělství je zdaleka největším uplatněním znovu využití vody na celém světě i v Evropě a je to významný způsob používání vody v Evropě, celkově představuje zhruba čtvrtinu veškerého odběru sladké vody. Odběr pro zavlažování činí přibližně 60 % celkového odběru sladké vody v jižní a jihovýchodní Evropě a až 80 % v některých oblastech povodí. Zemědělství má proto největší potenciál zvýšit opětovné využití vody a přispět tak ke zmírnění nedostatku vody v Evropě. Analýzy a následné stanovení pořadí možností vedlo k závěru, že preferovanou variantou pro zavlažování v zemědělství je **právní nástroj s „jednoúčelovým“ přístupem**, neboť dokáže zajistit vyšší objem vyčištěné odpadní vody za nižší náklady než ostatní možnosti. Pro zavlažování v zemědělství by nařízení EU s „jednoúčelovým“ přístupem a řízením rizik přineslo největší environmentální, ekonomické i sociální výhody v porovnání s jinými možnostmi. Přispělo by zejména ke zmírnění nedostatku vody formou zvýšení opětovného využívání vody za dostupné ceny v množství přibližně 6,6 miliardy m³ ročně oproti výchozímu stavu, tedy 1,7 miliardy m³. Kromě toho by to vytvořilo rovné podmínky pro investory a poskytlo jistotu pro distribuci příslušných produktů na

⁹ Stanovisko výboru SEC(2018) 249, posouzení dopadu SWD(2018) 249, shrnutí SWD(2018) 250.

vnitřním trhu, což by rovněž přispělo k prohloubení důvěry veřejnosti k opětovně využívané vodě pro zavlažování.

Podle odhadů by správní náklady pro vnitrostátní orgány byly zanedbatelné nebo velmi malé v porovnání s výchozím stavem. Nařízení EU využívající „jednoúčelový“ přístup by podle očekávání mělo vyžadovat investice na vyčištění dostupných objemů vod ve výši 38 EUR/m³/den, zatímco „univerzální“ přístup by tyto náklady zvýšil na 271 EUR/m³/den. Investice menší než 700 milionů EUR by umožňovala vyčištění více než 6,6 miliardy m³ ročně do stejného limitu nákladů podle „jednoúčelového“ přístupu s celkovými náklady na recyklovanou odpadní vodu pod 0,5 EUR/m³.

- **Účelnost právních předpisů a zjednodušení**

Návrh nařízení je nový, a proto není zahrnut do poslední kontroly účelnosti podávání zpráv a monitorování environmentální politiky EU¹⁰. Při přípravě monitorování a plnění oznamovacích povinností podle tohoto návrhu však byly vzaty v úvahu výsledky, poučení a doporučení z kontroly účelnosti a příslušný akční plán¹¹ s cílem minimalizovat administrativní zátěž (využitím moderních nástrojů IKT a zaměřením na zprávy vycházející z ukazatelů) a zajistit transparentnost a odpovědnost vůči občanům. Kromě toho tento přístup také bere v úvahu nutnost zajistit, aby byly k dispozici příslušné důkazy pro hodnocení nařízení v souladu s pokyny pro zlepšování právní úpravy (oddíl V o monitorování). Harmonizovaný přístup monitorování provádění byl poprvé uplatněn v posledním návrhu Komise na revizi směrnice o pitné vodě¹². Stávající návrh využil tato ustanovení jako výchozí a v případě potřeby je upravil. Tento přístup tedy zajistí také soudržnost, což je další důležitý faktor pro účelnost právních předpisů.

- **Základní práva**

Tento návrh by přispěl k uplatňování článku 37 o ochraně životního prostředí podle Listiny základních práv Evropské unie.

4. ROZPOČTOVÉ DŮSLEDKY

Návrh se týká většinou regulačních opatření, která nemají bezprostřední dopad na operační výdaje. V průběhu samotného provádění, které by mělo být podle očekávání zahájeno až v roce 2021, může dojít k omezenému dopadu na zdroje pro Evropskou agenturu pro životní prostředí (EEA). To bude však v každém případě zajištěno finančním krytím a personálním zajištěním pro EEA v rámci víceletého finančního rámce po roce 2020.

5. DALŠÍ PRVKY

- **Plány provádění a monitorování, hodnocení a ujednání o podávání zpráv**

Transparentnost a přístup k informacím jsou klíčové pro podporu důvěry mezi uživateli a také mezi širokou veřejností, pokud jde o bezpečnost recyklované odpadní vody. Proto bylo zdůrazněno poskytování informací veřejnosti místo tradičních ohlašovacích povinností. Požadavky na monitorování budou primárně stanoveny provozovatelům zařízení pro recyklaci vod a členské státy zajistí, aby byly veřejnosti k dispozici informace on-line.

¹⁰ SWD(2017) 230.

¹¹ COM(2017) 312.

¹² COM(2017) 753.

Návrh nařízení zahrnuje další požadavky na monitorování kvality recyklované odpadní vody. Členské státy budou ověřovat dodržování podmínek povolení na základě údajů z monitorování získaných podle tohoto návrhu nařízení, rámcové směrnice o vodě a směrnice o čištění městských odpadních vod a dalších podstatných informací. Členské státy zveřejní výsledek kontroly dodržování souladu a zajistí, aby měla Komise přístup k podstatným údajům.

Komise stanoví podrobná pravidla, pokud jde o formu a prezentaci informací, které by měly být k dispozici veřejnosti on-line. Požadavky budou vypracovány po konzultaci s odborníky v členských státech se zohledněním závěru kontroly účelnosti podávání zpráv pro účely politiky EU v oblasti životního prostředí a následných akcí, zejména pokud jde o používání moderních informačních a komunikačních technologií (IKT).

Vzhledem k očekávanému vývoji znalostí i rámce politiky, pokud jde o kontaminanty, které představují nový problém, zahrnuje návrh ustanovení o přizpůsobení příloh technickému a vědeckému pokroku, jakož i požadavek na hodnocení.

- **Podrobné vysvětlení jednotlivých ustanovení návrhu**

Článek 1 – Předmět a účel

Tento článek podrobně uvádí cíle návrhu, a to stanovit minimální požadavky na kvalitu vody a na monitorování a určit hlavní úkoly v oblasti řízení rizik, aby bylo zaručeno, že opětovné využití vyčištěné vody bude bezpečné, bude řešit problematiku nedostatku vody a přispívat k efektivnímu fungování vnitřního trhu.

Článek 2 – Oblast působnosti

Tento článek podrobně uvádí uplatňování návrhu nařízení na recyklovanou odpadní vodu určenou pro zvláštní účel stanovený v oddílu 1 přílohy I, kterým je zavlažování v zemědělství.

Článek 3 – Definice

V tomto článku jsou uvedeny definice použité v návrhu nařízení.

Článek 4 – Povinnosti provozovatelů zařízení pro recyklaci vod, pokud jde o kvalitu vody

Tento článek vymezuje minimální požadavky, které musí být splněny, než může být recyklovaná odpadní voda použita pro zavlažování v zemědělství. Odkazuje na přílohu I, která podrobně uvádí minimální požadavky na kvalitu recyklované odpadní vody a monitorování a dodatečné požadavky uvedené v článku 7, a to na základě uplatňování řízení rizik vymezeného v článku 5.

Článek 5 – Řízení rizik

Tento článek vymezuje proces řízení rizik, který by měl provádět provozovatel zařízení pro recyklaci vod ve spolupráci s příslušnými stranami (koncovým uživatelem recyklované odpadní vody, čistírnou městských odpadních vod dodávající vodu do zařízení pro recyklaci vod atd.). Provozovatel zařízení pro recyklaci vod vypracuje plán řízení rizik pro opětovné využívání vody, v němž uvede dodatečné požadavky na další snížení rizik, který bude součástí povolení vydaného příslušným orgánem. Plán řízení rizik pro opětovné využívání vody musí vycházet z klíčových zásad řízení rizik, které jsou vymezeny v příloze II návrhu. Předpokládá se vypracování aktu v přenesené pravomoci, aby mohly být stanoveny technické specifikace, které mohou doplňovat hlavní úkoly v oblasti řízení rizik vymezené v příloze II.

Článek 6 – Žádost o povolení dodávat recyklovanou odpadní vodu

Tento článek podrobně uvádí postup podávání žádosti o povolení dodávat recyklovanou odpadní vodu, včetně seznamu dokumentů, které musí žadatel předložit.

Článek 7 – Vydání povolení

V tomto článku jsou podrobně uvedeny povinnosti příslušných účastníků povolovacího řízení. Dále jsou zde podrobně uvedeny podmínky, které mají být uvedeny v povolení, a požadavek na revizi povolení alespoň každých 5 let.

Článek 8 – Kontrola souladu

Tento článek stanoví povinnost příslušných orgánů ověřovat, zda je recyklovaná odpadní voda v souladu s podmínkami stanovenými v povolení. Dále tento článek podrobně uvádí pravidla, podle nichž se bude postupovat v případě nedodržování nebo havárií vyplývajících z nedodržování návrhu nařízení.

Článek 9 – Spolupráce mezi členskými státy

V tomto článku jsou uvedeny různé možnosti eventuální výměny informací mezi příslušnými orgány členských států před vydáním povolení na opětovné využívání vody.

Článek 10 – Informování veřejnosti

V souladu se závěry kontroly účelnosti podávání zpráv stanoví tento článek informace, které mají členské státy poskytovat veřejnosti. Záměrem je zvýšit transparentnost, což přinese větší důvěru spotřebitelů v opětovně využívanou vodu a umožní jim pochopit dopad tohoto nařízení na vyšší odběr opětovně využívané vody. Předpokládá se vypracování prováděcího aktu, aby mohla být stanovena podrobná pravidla týkající se formy a prezentace informací, jež mají být předkládány.

Článek 11 – Informace o monitorování provádění

V souladu se závěry kontroly účelnosti podávání zpráv tento článek podrobně uvádí postup shromažďování příslušných údajů o provádění návrhu nařízení s cílem minimalizovat administrativní zátěž (využitím moderních nástrojů IKT a zaměřením na zprávy vycházející z ukazatelů) a zajistit transparentnost a odpovědnost vůči občanům. Tento článek předpokládá, že by členské státy měly zajistit soubory údajů obsahující informace o opětovném využívání vody, pokud možno s maximálním využitím údajů ze stávajících informačních zdrojů podle směrnice o čištění městských odpadních vod a rámcové směrnice o vodě. Tyto soubory údajů by měly být sestaveny v souladu se směrnicí o infrastruktuře pro prostorové informace v Evropském společenství (INSPIRE). Za tímto účelem se předpokládá podpora Evropské agentury pro životní prostředí, jejímž úkolem také bude pravidelně posuzovat údaje a předkládat Komisi přehledy o provádění nařízení na úrovni Unie, což bude rovněž využito v souvislosti s budoucím hodnocením nařízení (článek 13). Předpokládá se vypracování prováděcího aktu, aby mohla být stanovena podrobná pravidla týkající se formy a prezentace informací, jež mají být předkládány.

Článek 12 – Přístup ke spravedlnosti

Tento článek je v souladu s článkem 47 Listiny základních práv a provádí Aarhuskou úmluvu, pokud jde o přístup ke spravedlnosti. Občanům a nevládním organizacím by měl být umožněn právní přezkum rozhodnutí přijímaných členskými státy podle tohoto nařízení.

Článek 13 – Hodnocení

Tento článek stanoví rámec pro budoucí hodnocení nařízení (ve smyslu pokynů Komise ke zlepšování právní úpravy). První hodnocení se předpokládá po 6 letech od vstupu nařízení v platnost.

Článek 14 – Výkon přenesených pravomocí

Jedná se o standardní článek pro přijímání aktů v přenesené pravomoci.

Článek 15 – Postup projednávání ve výborech

Jedná se o standardní článek pro přijímání prováděcích aktů.

Článek 16 – Sankce

Jedná se o standardní článek o sankcích.

Článek 17 – Vstup v platnost a použitelnost

Tento článek stanoví datum vstupu v platnost a datum použitelnosti, tj. jeden rok od data vstupu v platnost, aby měly členské státy dostatek času připravit se na nařízení a vypracovat prováděcí akt zajišťující jednotné uplatňování řízení rizik.

Příloha I – Použití a minimální požadavky

Oddíl 1 – Využití recyklované odpadní vody

V tomto oddílu jsou podrobně uvedena využití recyklované odpadní vody, zejména pro zavlažování v zemědělství.

Oddíl 2 – Minimální požadavky

V tomto oddílu jsou podrobně uvedeny třídy kvality recyklované odpadní vody a odpovídající použití v zemědělství (tabulka 1). Část a) podrobně uvádí minimální požadavky na kvalitu vody vymezené Společným výzkumným střediskem na základě praxe členských států a mezinárodní praxe (tabulka 2).

Část b) podrobně uvádí požadavky na monitorování recyklované odpadní vody (tabulka 3) a monitorování validace u nejpřísnější třídy A (tabulka 4).

Příloha II – Hlavní úkoly v oblasti řízení rizik

V této příloze jsou podrobně stanoveny úkoly, které má plnit provozovatel zařízení pro recyklaci vod, aby bylo možné vypracovat plán řízení rizik pro opětovně využívanou vodu a stanovit dodatečné požadavky, jež budou zařazeny do povolení, a také realizovat systém opětovného využívání vody.

Návrh

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY**o minimálních požadavcích na opětovné využívání vody**

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 192 odst. 1 této smlouvy,
s ohledem na návrh Evropské komise,
po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,
s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru¹³,
s ohledem na stanovisko Výboru regionů¹⁴,
v souladu s řádným legislativním postupem,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Vodní zdroje Unie jsou stále více zatěžovány, což vede k nedostatku vody a ke zhoršování její kvality. Zejména změna klimatu a sucho významně přispívají k problémům v dostupnosti sladké vody, způsobeným rozvojem měst a zemědělstvím.
- (2) Schopnost Unie reagovat na zvyšující se tlak na vodní zdroje by mohla být posílena rozsáhlejším opětovným využíváním vyčištěné odpadní vody. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/60/ES¹⁵ zmiňuje opětovné využívání vody jako jedno z doplňkových opatření, které se mohou členské státy rozhodnout využít, aby naplnily cíle směrnice, tedy dobrý kvalitativní i kvantitativní stav vody povrchových a podzemních vod. Směrnice Rady 91/271/EHS¹⁶ vyžaduje, aby se ve vhodných případech používala vyčištěná odpadní voda.
- (3) Sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů „Plán na ochranu vodních zdrojů Evropy“¹⁷ poukázalo na opětovné využívání vody pro zavlažování nebo průmyslové účely jako na alternativní možnost dodávky vody, která vyžaduje pozornost Unie.

¹³ Úř. věst. C , , s. .¹⁴ Úř. věst. C , , s. .¹⁵ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/60/ES ze dne 23. října 2000, kterou se stanoví rámec pro činnost Společenství v oblasti vodní politiky (Úř. věst. L 327, 22.12.2000, s. 1).¹⁶ Směrnice Rady 91/271/EHS ze dne 21. května 1991 o čištění městských odpadních vod (Úř. věst. L 135, 30.5.1991, s. 40).¹⁷ COM(2012) 673.

- (4) Sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě o „Řešení problému nedostatku vody a sucha v Evropské unii“¹⁸ stanoví hierarchii opatření, jež by měly členské státy zvážit při řešení problematiky nedostatku vody a sucha. Uvádí se v něm, že v regionech, kde byla realizována všechna preventivní opatření podle hierarchie opatření pro řešení nedostatku vody a kde poptávka po vodě stále převyšuje její dostupnost, může za určitých okolností a s ohledem na poměr mezi náklady a přínosy sloužit dodatečná infrastruktura pro dodávky vody jako alternativní přístup ke zmírňování dopadů velkého sucha.
- (5) Ve svém akčním plánu pro oběhové hospodářství¹⁹ se Komise zavázala přijmout sérii opatření na podporu opětovného využívání vyčištěné odpadní vody, včetně přípravy legislativního návrhu minimálních požadavků na opětovné využívání vody.
- (6) Má se za to, že opětovné využití správně vyčištěné odpadní vody, například z čistíren městských odpadních vod nebo průmyslových zařízení, má menší dopad na životní prostředí než jiné alternativní metody zásobování vodou, jako je převádění vod nebo odsolování, ale v Unii se využívá pouze v omezené míře. To je zřejmě zčásti způsobeno absencí společných environmentálních nebo zdravotních norem Unie pro opětovně využívanou vodu, a pokud jde zejména o zemědělské produkty, možnými překážkami, které by bránily volnému pohybu těchto produktů zavlažovaných recyklovanou odpadní vodou.
- (7) Zdravotní normy v souvislosti s hygienou potravin u zemědělských produktů zavlažovaných recyklovanou odpadní vodou mohou být dosaženy pouze v případě, že se požadavky na kvalitu recyklované odpadní vody určené pro zavlažování v zemědělství nebudou v členských státech významně lišit. Harmonizace požadavků také přispěje k efektivnímu fungování vnitřního trhu v souvislosti s těmito produkty. Proto je vhodné zavést minimální harmonizaci stanovením minimálních požadavků na kvalitu vody a monitorování. Tyto minimální požadavky by měly sestávat z minimálních parametrů na recyklovanou odpadní vodu a dalších přísnějších nebo dodatečných požadavků na kvalitu, které v případě potřeby stanoví příslušné orgány společně s případnými preventivními opatřeními. Aby bylo možné určit přísnější nebo dodatečné požadavky na kvalitu vody, měli by provozovatelé zařízení pro recyklaci vod provádět hlavní úkoly v oblasti řízení rizik. Parametry vycházejí z technické zprávy Společného výzkumného střediska Komise a odrážejí mezinárodní normy v oblasti opětovného využívání vody.
- (8) Dodržování minimálních požadavků na opětovné využívání vody by mělo pomoci podpořit splnění cílů udržitelného rozvoje Agendy OSN pro udržitelný rozvoj 2030, zejména cíle 6, aby byla zajištěna dostupnost vody, udržitelné vodohospodářství a dostupnost sanitačních zařízení pro všechny a aby se podstatně zvýšila recyklace a bezpečné opětovné využívání vody na celém světě. Dále toto nařízení usiluje o zajištění uplatňování článku 37 Listiny základních práv Evropské unie o ochraně životního prostředí.
- (9) Řízení rizik by mělo sestávat z určení a aktivního řízení rizik a mělo by zahrnovat koncepci výroby recyklované odpadní vody v kvalitě požadované pro konkrétní použití. Posouzení rizik by mělo vycházet z hlavních úkolů v oblasti řízení rizik a mělo by určovat všechny dodatečné požadavky na kvalitu vody potřebné pro zajištění dostatečné ochrany životního prostředí a zdraví lidí a zvířat.

¹⁸ KOM(2007) 414.

¹⁹ COM(2015) 614.

- (10) Aby bylo možné účinně chránit životní prostředí a zdraví lidí, měli by být za kvalitu recyklované odpadní vody primárně odpovědní provozovatelé zařízení pro recyklaci vod. Za účelem plnění minimálních požadavků a všech dodatečných podmínek stanovených příslušným orgánem by měli provozovatelé zařízení pro recyklaci vod monitorovat kvalitu recyklované odpadní vody. Proto je vhodné stanovit minimální požadavky na monitorování, sestávající z frekvence rutinního monitorování a lhůt a výkonnostních cílů pro monitorování validace. Některé požadavky na rutinní monitorování jsou stanoveny v souladu se směrnicí 91/271/EHS.
- (11) Je nezbytné zajistit bezpečné používání recyklované odpadní vody, čímž se podpoří opětovné využívání vody na úrovni Unie a zvýší důvěra veřejnosti v opětovně využívanou vodu. Dodávka recyklované odpadní vody pro konkrétní použití by proto měla být povolena pouze na základě povolení vydaného příslušnými orgány členských států. Aby byl zajištěn harmonizovaný přístup na úrovni Unie, sledovatelnost a transparentnost, měla by být podstatná pravidla pro toto povolení stanovena na úrovni Unie. Podrobnosti řízení při vydávání povolení by však měly určovat členské státy. Členské státy by měly mít možnost používat stávající řízení pro vydávání povolení, která by měla být upravena tak, aby zohledňovala požadavky zavedené tímto nařízením.
- (12) Ustanovení tohoto nařízení doplňují požadavky jiných právních předpisů Unie, zejména pokud jde o možná rizika pro zdraví a životní prostředí. Aby byl zajištěn ucelený přístup k řešení možných rizik pro zdraví lidí a zvířat a rizik pro životní prostředí, měli by provozovatelé zařízení pro recyklaci vod a příslušné orgány brát v úvahu požadavky stanovené v jiných relevantních právních předpisech Unie, zejména ve směrnicích Rady 86/278/EHS, 91/676/EHS²⁰ a 98/83/ES²¹, směrnicích 91/271/EHS a 2000/60/ES, nařízeních Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002²², (ES) č. 852/2004²³, (ES) č. 183/2005²⁴, (ES) č. 396/2005²⁵ a (ES) č. 1069/2009²⁶, směrnicích Evropského parlamentu a Rady 2006/7/ES²⁷, 2006/118/ES²⁸, 2008/105/ES²⁹ a

²⁰ Směrnice Rady 91/676/EHS ze dne 12. prosince 1991 o ochraně vod před znečištěním dusičnany ze zemědělských zdrojů (Úř. věst. L 375, 31.12.1991, s. 1).

²¹ Směrnice Rady 98/83/ES ze dne 3. listopadu 1998 o jakosti vody určené k lidské spotřebě (Úř. věst. L 330, 5.12.1998, s. 32).

²² Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. ledna 2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin (Úř. věst. L 31, 1.2.2002, s. 1).

²³ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 852/2004 ze dne 29. dubna 2004 o hygieně potravin (Úř. věst. L 139, 30.4.2004, s. 1).

²⁴ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 183/2005 ze dne 12. ledna 2005, kterým se stanoví požadavky na hygienu krmiv (Úř. věst. L 35, 8.2.2005, s. 1).

²⁵ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 396/2005 ze dne 23. února 2005 o maximálních limitech reziduí pesticidů v potravinách a krmivech rostlinného a živočišného původu a na jejich povrchu a o změně směrnice Rady 91/414/EHS (Úř. věst. L 70, 16.3.2005, s. 1).

²⁶ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1069/2009 ze dne 21. října 2009 o hygienických pravidlech pro vedlejší produkty živočišného původu a získané produkty, které nejsou určeny k lidské spotřebě, a o zrušení nařízení (ES) č. 1774/2002 (nařízení o vedlejších produktech živočišného původu) (Úř. věst. L 300, 14.11.2009, s. 1).

²⁷ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/7/ES ze dne 15. února 2006 o řízení jakosti vod ke koupání a o zrušení směrnice 76/160/EHS (Úř. věst. L 64, 4.3.2006, s. 37).

²⁸ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/118/ES ze dne 12. prosince 2006 o ochraně podzemních vod před znečištěním a zhoršováním stavu (Úř. věst. L 372, 27.12.2006, s. 19).

²⁹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/105/ES ze dne 16. prosince 2008 o normách environmentální kvality v oblasti vodní politiky, změně a následném zrušení směrnic Rady 82/176/EHS, 83/513/EHS, 84/156/EHS, 84/491/EHS a 86/280/EHS a změně směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/60/ES (Úř. věst. L 348, 24.12.2008, s. 84).

2011/92/EU³⁰, nařízeních Komise (ES) č. 2073/2005³¹, (ES) č. 1881/2006³² a (ES) č. 142/2011³³.

- (13) Nařízení (ES) č. 852/2004 stanoví obecná pravidla pro provozovatele potravinářských podniků a vztahuje se na výrobu, zpracování a distribuci potravin určených k lidské spotřebě a na jejich uvádění na trh. Uvedené nařízení se zabývá hygienickou jakostí potravin a jednou z jejích hlavních zásad je, že primární odpovědnost za bezpečnost potravin nese provozovatel potravinářského podniku. Na uvedené nařízení se rovněž vztahují podrobné pokyny, přičemž obzvláště důležité je sdělení Komise týkající se pokynů pro řešení mikrobiologických rizik u čerstvého ovoce a zeleniny v prvovýrobě prostřednictvím správné hygieny (2017/C 163/01). Výkonnostní cíle pro recyklovanou odpadní vodu stanovené v tomto nařízení nebrání tomu, aby provozovatelé potravinářských podniků získali požadovanou kvalitu vody za účelem dodržení nařízení č. 852/2004 tím, že v pozdější fázi použijí několik možností úpravy vody buď samostatně, nebo v kombinaci s dalšími možnostmi bez úpravy.
- (14) Aby se podpořila důvěra v opětovné využívání vody, je třeba poskytnout veřejnosti informace. Poskytnutí informací o opětovném využívání vody by mělo umožnit větší transparentnost a sledovatelnost a mohlo by také být zvláště zajímavé pro další relevantní orgány, jichž se zvláštní způsoby opětovného využití vody týkají.
- (15) Cílem směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/4/ES³⁴ je zaručit právo na přístup k informacím o životním prostředí v členských státech v souladu s Úmluvou o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí³⁵ (Aarhuská úmluva). Směrnice 2003/4/ES stanoví rozsáhlé povinnosti, které se týkají zpřístupňování informací o životním prostředí na vyžádání i aktivního šíření těchto informací. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/2/ES³⁶ se týká sdílení prostorových informací, včetně datových souborů o různých environmentálních tématech. Je důležité, aby ustanovení tohoto nařízení týkající se přístupu k informacím a ujednání o sdílení údajů doplňovala tyto směrnice a nevytvářela zvláštní právní režim. Proto by ustanoveními tohoto nařízení o informování veřejnosti a o informacích o monitorování provádění neměly být dotčeny směrnice 2003/4/ES a 2007/2/ES.
- (16) Aby bylo možné upravit stávající minimální požadavky a hlavní úkoly v oblasti řízení rizik podle vědeckého a technického pokroku, měla by být na Komisi přenesena pravomoc přijímat akty v souladu s článkem 290 Smlouvy o fungování Evropské unie, aby mohla měnit minimální požadavky a hlavní úkoly v oblasti řízení rizik. Dále, aby

³⁰ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU ze dne 13. prosince 2011 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí (Úř. věst. L 26, 28.1.2012, s. 1).

³¹ Nařízení Komise (ES) č. 2073/2005 ze dne 15. listopadu 2005 o mikrobiologických kritériích pro potraviny (Úř. věst. L 338, 22.12.2005, s. 1).

³² Nařízení Komise (ES) č. 1881/2006 ze dne 19. prosince 2006, kterým se stanoví maximální limity některých kontaminujících látek v potravinách (Úř. věst. L 364, 20.12.2006, s. 5).

³³ Nařízení Komise (EU) č. 142/2011 ze dne 25. února 2011, kterým se provádí nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1069/2009 o hygienických pravidlech pro vedlejší produkty živočišného původu a získané produkty, které nejsou určeny k lidské spotřebě, a provádí směrnice Rady 97/78/ES, pokud jde o určité vzorky a předměty osvobozené od veterinárních kontrol na hranici podle uvedené směrnice Text s významem pro EHP (Úř. věst. L 54, 26.2.2011, s. 1).

³⁴ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/4/ES ze dne 28. ledna 2003 o přístupu veřejnosti k informacím o životním prostředí a o zrušení směrnice Rady 90/313/EHS (Úř. věst. L 41, 14.2.2003, s. 26).

³⁵ Úř. věst. L 124, 17.5.2005, s. 4.

³⁶ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/2/ES ze dne 14. března 2007 o zřízení Infrastruktury pro prostorové informace v Evropském společenství (INSPIRE) (Úř. věst. L 108, 25.4.2007, s. 1).

byla zajištěna vysoká úroveň ochrany životního prostředí a zdraví lidí, měla by mít Komise také možnost přijímat akty v přenesené pravomoci doplňující hlavní úkoly v oblasti řízení rizik o stanovené technické specifikace. Je obzvláště důležité, aby Komise v rámci přípravné činnosti vedla odpovídající konzultace, a to i na odborné úrovni, a aby tyto konzultace probíhaly v souladu se zásadami stanovenými v interinstitucionální dohodě o zdokonalení tvorby právních předpisů ze dne 13. dubna 2016³⁷. Aby bylo zejména zajištěno rovné zastoupení při přípravě aktů v přenesené pravomoci, Evropský parlament a Rada dostávají všechny dokumenty ve stejné době jako odborníci členských států a jejich odborníci mají systematicky přístup na jednání expertních skupin Komise, která se zabývá přípravou aktů v přenesené pravomoci.

- (17) Aby byly zajištěny jednotné podmínky pro provádění tohoto nařízení, měly by být prováděcí pravomoci svěřeny Komisi, aby mohla přijmout podrobná pravidla týkající se formy a prezentace informací, jež mají členské státy poskytovat veřejnosti, týkající se formy a prezentace informací o monitorování provádění tohoto nařízení, jež mají členské státy poskytovat, a týkající se formy a prezentace informací, pokud jde o celounijní přehled sestavovaný Evropskou agenturou pro životní prostředí. Tyto pravomoci by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011³⁸.
- (18) Příslušné orgány by měly ověřovat soulad recyklované odpadní vody s podmínkami stanovenými v povolení. V případě nedodržení by měly požadovat, aby provozovatel zařízení pro recyklaci vod učinil potřebná opatření pro zajištění souladu s povolením. Provozovatelé zařízení pro recyklaci vod by měli neprodleně pozastavit veškerou dodávku recyklované odpadní vody, jestliže by nedodržení podmínek představovalo významné riziko pro životní prostředí nebo pro zdraví lidí.
- (19) Příslušné orgány by měly spolupracovat s dalšími relevantními orgány a vyměňovat si s nimi informace, aby byl zajištěn soulad s příslušnými unijními a vnitrostátními požadavky.
- (20) Údaje poskytované členskými státy jsou velmi důležité, aby mohla Komise monitorovat a hodnotit provádění právního předpisu podle cílů, jež sleduje.
- (21) Podle odstavce 22 interinstitucionální dohody ze dne 13. dubna 2016 o zdokonalování tvorby právních předpisů by měla Komise provést hodnocení tohoto nařízení. Hodnocení by mělo vycházet z pěti kritérií účinnosti, účelnosti, relevance, soudržnosti a přidané hodnoty pro EU a mělo by poskytovat východisko pro posuzování dopadu možných dalších opatření.
- (22) Podle Aarhuské úmluvy by měla mít dotčená veřejnost přístup ke spravedlnosti, aby to přispělo k ochraně práva žít v prostředí, které je vhodné pro zdraví a životní pohodu jednotlivců.
- (23) Členské státy by měly stanovit pravidla pro sankce uplatňované při porušení ustanovení tohoto nařízení a zajistit, aby byla prováděna. Sankce by měly být účinné, přiměřené a odrazující.
- (24) Jelikož cílů tohoto nařízení, totiž ochrany životního prostředí a zdraví lidí, nemůže být dosaženo uspokojivě členskými státy, ale spíše jich, z důvodu jejich rozsahu a účinků může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se

³⁷ Úř. věst. L 123, 12.5.2016, s. 1.

³⁸ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).

zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů.

- (25) Je nezbytné poskytnout členským státům dostatečný čas na vytvoření administrativní infrastruktury potřebné pro uplatňování tohoto nařízení a provozovatelům na přípravu na uplatňování nových pravidel,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Předmět a účel

1. Toto nařízení stanoví minimální požadavky na kvalitu vody a monitorování a povinnost vykonávat stanovené hlavní úkoly v oblasti řízení rizik za účelem bezpečného opětovného využívání vyčištěné městské odpadní vody v rámci integrovaného hospodaření s vodou.
2. Účelem tohoto nařízení je zaručit, aby byla recyklovaná odpadní voda bezpečná pro zamýšlené použití, a zajistit tak vysokou úroveň ochrany zdraví lidí a zvířat a životního prostředí, koordinovaným způsobem řešit nedostatek vody a z toho plynoucí tlak na vodní zdroje v celé Unii a přispívat tak rovněž k efektivnímu fungování vnitřního trhu.

Článek 2

Oblast působnosti

Toto nařízení se uplatní na recyklovanou odpadní vodu určenou pro použití uvedené v oddílu 1 přílohy I.

Článek 3

Definice

Pro účely tohoto nařízení se použijí následující definice:

1. „*příslušným orgánem*“ se rozumí orgán nebo subjekt určený členským státem k plnění povinností vyplývajících z tohoto nařízení;
2. „*vodohospodářským orgánem*“ se rozumí orgán nebo orgány určené v souladu s čl. 3 odst. 2 nebo 3 směrnice 2000/60/ES;
3. „*koncovým uživatelem*“ se rozumí fyzická nebo právnická osoba, která používá recyklovanou odpadní vodu;
4. „*městskou odpadní vodou*“ se rozumí městská odpadní voda, jak je stanovena v čl. 2 odst. 1 směrnice 91/271/EHS;

5. „recyklovanou odpadní vodou“ se rozumí městská odpadní voda, která byla vyčištěna v souladu s požadavky stanovenými ve směrnici 91/271/EHS a která pochází z dalšího čištění v zařízení pro recyklaci vod;
6. „zařízením pro recyklaci vod“ se rozumí čistírna městských odpadních vod nebo jiné zařízení, které dále zpracovává městskou odpadní vodu splňující požadavky stanovené ve směrnici 91/271/EHS za účelem produkce vody, která je vhodná pro použití uvedené v oddílu 1 přílohy I tohoto nařízení;
7. „provozovatelem zařízení pro recyklaci vod“ se rozumí fyzická nebo právnická osoba, která provozuje nebo řídí zařízení pro recyklaci vod;
8. „nebezpečím“ se rozumí biologická, chemická, fyzikální nebo radiologická látka, která může být škodlivá pro lidi, zvířata, plodiny nebo rostliny, jiné suchozemské organismy, vodní organismy, půdu nebo životní prostředí obecně;
9. „rizikem“ se rozumí pravděpodobnost, že zjištěná nebezpečí způsobí v uvedeném časovém rámci škodu, včetně závažnosti důsledků;
10. „řízením rizik“ se rozumí systematické řízení, které soustavně zaručuje bezpečnost opětovného využívání vody za specifických podmínek;
11. „preventivním opatřením“ se rozumí jakékoli opatření nebo činnost, které mohou být použity za účelem prevence nebo vyloučení rizika pro zdraví a životní prostředí nebo za účelem jeho snížení na přijatelnou úroveň.

Článek 4

Povinnosti provozovatelů zařízení pro recyklaci vod, pokud jde o kvalitu vody

1. Provozovatelé zařízení pro recyklaci vod zajistí, aby recyklovaná odpadní voda určená pro použití uvedené v oddílu 1 přílohy I splňovala na výstupu ze zařízení pro recyklaci vod (místo dodržování hodnot) tyto požadavky:
 - (a) minimální požadavky na kvalitu vody stanovené v oddílu 2 přílohy I;
 - (b) všechny další podmínky stanovené příslušným orgánem v příslušném povolení podle čl. 7 odst. 3 písm. b) a c), pokud jde o kvalitu vody.
2. Aby bylo zajištěno dodržování požadavků a podmínek uvedených v odstavci 1, monitoruje provozovatel zařízení pro recyklaci vod kvalitu vody v souladu s:
 - a) oddílem 2 přílohy I;
 - b) všemi dalšími podmínkami stanovenými příslušným orgánem v příslušném povolení podle čl. 7 odst. 3 písm. b) a c), pokud jde o monitorování.
3. Komisi je svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci pozměňující toto nařízení v souladu s článkem 14, aby přizpůsobila technickému a vědeckému pokroku minimální požadavky uvedené v oddílu 2 přílohy I.

Článek 5

Řízení rizik

1. Pro účely produkce a dodávání recyklované odpadní vody provádí provozovatel zařízení pro recyklaci vod řízení rizik po konzultaci s těmito účastníky:

- a) provozovatelem čistírny městských odpadních vod dodávajícím vodu do zařízení pro recyklaci vod, jestliže je odlišný od provozovatele zařízení pro recyklaci vod;
 - b) koncovým uživatelem (uživateli);
 - c) jakoukoli jinou stranou, kterou provozovatel zařízení pro recyklaci vod považuje za relevantní.
2. Provozovatel zařízení pro recyklaci vod vypracuje plán řízení rizik pro opětovně využívanou vodu na základě hlavních úkolů v oblasti řízení rizik stanovených v příloze II. V plánu řízení rizik pro opětovně využívanou vodu navrhne vedle požadavků uvedených v příloze I veškeré dodatečné požadavky potřebné pro další zmírnění všech rizik a mimo jiné určí nebezpečí, rizika a vhodná preventivní opatření.
3. Komisi je svěřena pravomoc přijímat v souladu s článkem 14 akty v přenesené pravomoci pozměňující tato nařízení, aby přizpůsobila technickému a vědeckému pokroku hlavní úkoly v oblasti řízení rizik uvedené v příloze II.
- Komisi je rovněž svěřena pravomoc přijímat v souladu s článkem 14 akty v přenesené pravomoci doplňující tato nařízení, aby stanovila technické specifikace hlavních úkolů v oblasti řízení rizik uvedené v příloze II.

Článek 6

Žádost o povolení dodávat recyklovanou odpadní vodu

1. Veškeré dodávky recyklované odpadní vody určené pro použití uvedené v oddílu 1 přílohy I podléhají povolení.
2. Provozovatel podá žádost o vydání povolení uvedeného v odstavci 1 nebo o změnu stávajícího povolení příslušnému orgánu členského státu, v němž zařízení pro recyklaci vod působí nebo má působit.
3. Žádost zahrnuje:
 - a) plán řízení rizik pro opětovné využívání vody sestavený v souladu s čl. 5 odst. 2;
 - b) popis toho, jak bude provozovatel zařízení pro recyklaci vod plnit minimální požadavky na kvalitu vody a monitorování stanovené v oddílu 2 přílohy I;
 - c) popis toho, jak bude provozovatel zařízení pro recyklaci vod plnit dodatečné požadavky navržené v plánu řízení rizik pro opětovné využívání vody.

Článek 7

Vydání povolení

1. Pro účely posouzení žádosti příslušný orgán ve vhodných případech konzultuje a vyměňuje si podstatné informace s:
 - a) jinými relevantními orgány stejného členského státu, zejména s vodohospodářským orgánem, pokud je odlišný od příslušného orgánu;

- b) kontaktními místy v potenciálně dotčených členských státech určenými podle čl. 9 odst. 1.
- 2. Příslušný orgán rozhodne do tří měsíců od obdržení úplné žádosti podle čl. 6 odst. 3 písm. a), zda povolení vydá. Pokud příslušný orgán potřebuje více času vzhledem ke složitosti žádosti, informuje o tom žadatele, uvede očekávané datum vydání povolení a zdůvodnění prodloužení lhůty.
- 3. Pokud se příslušný orgán rozhodne vydat povolení, stanoví platné podmínky, které budou podle okolností zahrnovat:
 - a) podmínky v souvislosti s minimálními požadavky na kvalitu vody a monitorování stanovenými v oddílu 2 přílohy I;
 - b) podmínky v souvislosti s dodatečnými požadavky navrženými v plánu řízení rizik pro opětovné využívání vody;
 - c) všechny další podmínky potřebné pro další zmírnění všech nepříjemných rizik pro zdraví lidí a zvířat nebo pro životní prostředí.
- 4. Povolení bude pravidelně revidováno, a to alespoň každých pět let, a v případě potřeby upraveno.

Článek 8

Kontrola souladu

- 1. Příslušný orgán ověřuje soulad recyklované odpadní vody s podmínkami stanovenými v povolení v místě dodržování hodnot. Kontrola dodržování hodnot se provádí s využitím těchto prostředků:
 - a) kontrol na místě;
 - b) pomocí údajů z monitorování získaných podle tohoto nařízení a směrnic 91/271/EHS a 2000/60/ES;
 - c) jakýmkoli jiným vhodným způsobem.
- 2. V případě nedodržení příslušný orgán požaduje, aby provozovatel zařízení pro recyklaci vod učinil všechna potřebná opatření pro neprodlené obnovení souladu s povolením.
- 3. Pokud nedodržení hodnot představuje významné riziko pro životní prostředí nebo pro zdraví lidí, provozovatel zařízení pro recyklaci vod neprodleně pozastaví veškerou další dodávku recyklované odpadní vody, dokud příslušný orgán nerozhodne, že dodržování stanovených hodnot bylo obnoveno.
- 4. Jestliže dojde k havárii ovlivňující dodržování podmínek povolení, provozovatel zařízení pro recyklaci vod neprodleně informuje příslušný orgán a koncové uživatele, kteří by mohli být dotčeni, a sděluje příslušnému orgánu informace potřebné pro posouzení dopadů této havárie.

Článek 9

Spolupráce mezi členskými státy

1. Členské státy určí kontaktní místo, které bude podle potřeby spolupracovat s kontaktními místy a příslušnými orgány jiných členských států. Úkolem kontaktních míst je poskytovat na požádání součinnost a koordinovat komunikaci mezi příslušnými orgány. Kontaktní místa zejména přijímají a předávají žádosti o součinnost.
2. Členské státy reagují na žádosti o součinnost bez zbytečného prodlení.

Článek 10

Informování veřejnosti

1. Aniž jsou dotčeny směrnice 2003/4/ES a 2007/2/ES, členské státy zajistí, aby měla veřejnost on-line k dispozici adekvátní a aktuální informace o opětovném využívání vody. Tyto informace zahrnují:
 - a) množství a kvalitu recyklované odpadní vody dodané v souladu s tímto nařízením;
 - b) procento recyklované odpadní vody v členském státu dodané v souladu s tímto nařízením v porovnání s celkovým množstvím vyčištěné městské odpadní vody;
 - c) povolení vydaná nebo pozměněná v souladu s tímto nařízením, včetně podmínek stanovených příslušnými orgány v souladu s čl. 7 odst. 3;
 - d) výsledek kontroly dodržování podmínek povolení provedené v souladu s čl. 8 odst. 1;
 - e) kontaktní místa určená v souladu s čl. 9 odst. 1.
2. Informace podle odstavce 1 se aktualizují alespoň jednou ročně.
3. Komise může pomocí prováděcích aktů stanovit podrobná pravidla týkající se formy a prezentace informací, jež mají být předkládány podle odstavce 1. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle článku 15.

Článek 11

Informace o monitorování provádění

1. Aniž by byly dotčeny směrnice 2003/4/ES a 2007/2/ES, každý členský stát za pomoci Evropské agentury pro životní prostředí:
 - a) sestaví a zveřejní do ... [tří let od data vstupu tohoto nařízení v platnost] a poté každých šest let aktualizuje soubor údajů obsahující informace o výsledku kontroly dodržování podmínek povolení provedené v souladu s čl. 8 odst. 1 a další informace, jež mají být zpřístupněny veřejnosti on-line v souladu s článkem 10;
 - b) sestaví, zveřejní a poté každý rok aktualizuje soubor údajů obsahující informace o případech nedodržení podmínek stanovených v povolení, které

byly shromážděny v souladu s čl. 8 odst. 1, a informace o opatřeních učiněných v souladu s čl. 8 odst. 2 a 3.

2. Členské státy zajistí, aby měly Komise, Evropská agentura pro životní prostředí a Evropské středisko pro prevenci a kontrolu nemocí přístup k souborům údajů uvedeným v odstavci 1.
3. Na základě údajů uvedených v odstavci 1 Evropská agentura pro životní prostředí sestaví, zveřejní a pravidelně nebo na žádost Komise aktualizuje celounijní přehled, který zahrnuje podle potřeby ukazatele pro výstupy, výsledky a dopady tohoto nařízení, mapy a zprávy členských států.
4. Komise může pomocí prováděcích aktů stanovit podrobná pravidla týkající se formy a prezentace informací, jež mají být předkládány podle odstavce 1, jakož i podrobná pravidla týkající se formy a prezentace celounijního přehledu podle odstavce 3. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle článku 15.

Článek 12

Přístup ke spravedlnosti

1. Členské státy zajistí, aby fyzické nebo právnické osoby nebo jejich sdružení, organizace či skupiny měly v souladu s vnitrostátními právními předpisy nebo praxí přístup k přezkumnému řízení před soudem nebo jiným nezávislým a nestranným orgánem zřízeným ze zákona a mohly napadnout věcnou nebo procesní legalitu rozhodnutí, opatření nebo opomenutí v souvislosti s prováděním článků 4 až 8, pokud je splněna jedna z těchto podmínek:
 - a) mají na tom dostatečný zájem;
 - b) namítají porušení práva, pokud to správní řád příslušného členského státu vyžaduje jako podmínku.
2. Členské státy určí, v jaké fázi mohou být rozhodnutí, úkony nebo opomenutí napadeny.
3. Členské státy určí, co představuje dostatečný zájem a porušení práva v souladu s cílem poskytnout dotčené veřejnosti široký přístup ke spravedlnosti.

V této souvislosti se zájem jakékoli nevládní organizace prosazující ochranu životního prostředí a splňující požadavky podle vnitrostátních právních předpisů považuje za dostatečný pro účely odst. 1 písm. a).

Má se rovněž za to, že pro účely odst. 1 písm. b) mají tyto organizace práva, jež mohou být porušena.
4. Odstavce 1, 2 a 3 nevylučují možnost předběžného přezkumného řízení před správním orgánem a není jimi dotčen požadavek na vyčerpání správních přezkumných řízení před zahájením soudního přezkumného řízení, pokud vnitrostátní právní předpisy takový požadavek stanoví.
5. Každé přezkumné řízení podle odstavců 1 a 4 musí být spravedlivé, nestranné a včasné a nesmí být nepřiměřeně nákladné.
6. Členské státy zajistí, aby měla veřejnost k dispozici informace o přístupu k správním a soudním přezkumným řízením.

Článek 13

Hodnocení

1. Komise do ... [6 let od vstupu tohoto nařízení v platnost] provede hodnocení tohoto nařízení. Hodnocení bude vycházet alespoň z těchto prvků:
 - a) zkušeností získaných při provádění tohoto nařízení;
 - b) souborů údajů sestavených členskými státy podle čl. 11 odst. 1 a celounijního přehledu sestaveného Evropskou agenturou pro životní prostředí v souladu s čl. 11 odst. 3;
 - c) příslušných vědeckých, analytických a epidemiologických údajů;
 - d) technických a vědeckých poznatků;
 - e) doporučení Světové zdravotnické organizace, pokud jsou tato doporučení k dispozici.
2. V rámci hodnocení podle odstavce 1 věnuje Komise zvláštní pozornost těmto aspektům:
 - a) minimálním požadavkům stanoveným v příloze I;
 - b) hlavním úkolům v oblasti řízení rizik stanoveným v příloze II;
 - c) dodatečným požadavkům stanoveným příslušnými orgány podle čl. 7 odst. 3 písm. b) a c);
 - d) dopadům opětovného využívání vody na životní prostředí a zdraví lidí.

Článek 14

Výkon přenesených pravomocí

1. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci je svěřena Komisi za podmínek stanovených v tomto článku.
2. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedené v čl. 4 odst. 3 a v čl. 5 odst. 3 je svěřena Komisi na dobu neurčitou od data vstupu tohoto nařízení v platnost.
3. Evropský parlament nebo Rada mohou přenesení pravomoci podle čl. 4 odst. 3 a čl. 5 odst. 3 kdykoli zrušit. Rozhodnutí o zrušení ukončuje přenos pravomocí uvedených v tomto rozhodnutí. Rozhodnutí nabývá účinku prvním dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie* nebo k pozdějšímu dni, který je v něm upřesněn. Nedotýká se platnosti již platných aktů v přenesené pravomoci.
4. Před přijetím aktu v přenesené pravomoci Komise vede konzultace s odborníky jmenovanými jednotlivými členskými státy v souladu se zásadami stanovenými v interinstitucionální dohodě 2016 o zdokonalení tvorby právních předpisů ze dne 13. dubna.
5. Jakmile Komise přijme akt v přenesené pravomoci, oznámí jej současně Evropskému parlamentu a Radě.

6. Akt v přenesené pravomoci přijatý podle čl. 4 odst. 3 a čl. 5 odst. 3 vstoupí v platnost, pouze pokud proti němu Evropský parlament nebo Rada nevysloví námitky ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy jim byl tento akt oznámen, nebo pokud Evropský parlament i Rada před uplynutím této lhůty informují Komisi o tom, že námitky nevysloví. Na podnět Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlužuje o dva měsíce.

Článek 15

Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen výbor zřízený směrnicí 2000/60/ES. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.
2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.

Článek 16

Sankce

Členské státy stanoví pravidla pro sankce uplatňované při porušení ustanovení tohoto nařízení a přijmou veškerá nezbytná pravidla pro zajištění jejich provádění. Tyto sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující. Členské státy do ... [tří let od vstupu tohoto nařízení v platnost] oznámí Komisi tato pravidla a tato opatření a budou ji informovat o všech následných změnách, které se jich budou týkat.

Článek 17

Vstup v platnost a použitelnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Použije se od ... [jeden rok od vstupu tohoto nařízení v platnost].

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

V Bruselu dne

*Za Evropský parlament
předseda*

*Za Radu
předseda*